

Ceva mai nimicuri despre cuvinte

Florianruse

Nu am idee ce se întâmplă de la un timp cuvintelor,
însă parcă își pierd pe zi ce trece din greutate...
Cine știe? Probabil s-or vrea și ele în pas cu vremurile,
așa că și-au impus o dietă strictă... E dezarmant, ce mai.
Doare, pur și simplu, să le vezi coastele anorexice...

Am citit undeva că anorexicului
îi este defect modul de a se vedea pe sine
și cu cât mai mult se slutește, cu atât mai tare
are impresia că ar câștiga în frumusețe...
De aceea mă întreb: ce s-o întâmpla cu limba
atunci când cuvintele or ajunge
să se orbească singure în oglinzile lor strâmbе
cu "frumusețea" maximă la care pot ajunge.

Nu știu ce să mai cred în privința cuvintelor,
însă și cărțile din ziua de astăzi
parcă devin din ce în ce mai imponderabile...
Ai zice că e ceva cu gravitația...
Chiar și eu acum, privind mai atent ce tocmai am scris,
realizez cât de atinse de boală îmi sunt cuvintele...
Au prins deja acea paloare cadaverică...
Văzându-le cum arată,
aproape că îmi vine să le dau o mână de ajutor;
însă știu deja că asta nu ar ajuta cu nimic.
Până la urmă, la ce le-aș mai farda atâta,
când ele nici nu prea dau semne că și-o doresc?

Poate că o fi ceva și cu libertatea asta de exprimare...
care-n exces prea des tinde-a ajunge doar lamentabilă gălăgie obeză.
Cuvântul ca promisiune - o raritate.
Vocabularul ca fast-foodism globalizant - cotidianul ce promite indigestii.